

Székely-Kovács Péter

CONQUEST

stratégiai verspróza

37.

TURK a kinyíló fehérben, forgó kép a hajló és szélesedő domborulat. Székek piros kockája, egy rekesz vászon, egy négyzet a padlón, felemelt kar az ajtó felé, a reklám kávéscsészéjének utolsó elsiklása a kijáratnál. Egy kis idő van még a találkozóig. Hová ereszkedjen? Ismételt DROP-gomb? Át a légen, le az erkélyre, vagy le a parkba, itt egy kolostor, ott egy pálma. Aztán a PHOENIX SQUARE-en szimatol, orra belelóg az ablakokba, arca törött üveg. Mikor két embere megérkezik, szűk kis sarokba húzódnak össze. Beszélgetés közben a kapitány egy színes buszt pásztáz üres ülésekkel, ahogy robog az úton, eldőló fák szelében. TURK keze helyén kukafedél, ütné valamihez, de inkább oldalra mutat, a logikai lendület irányába. A szavak hurkainál épületek falára igyekszik fölkúszni. Higgadt napfény váltja a tetőcserepeket. Az esetleges ügynökök a tenger mélységes kékjében. Felrántott trópusok. BOB és a PROFESSZOR lába mellékutcákon edződött. Ezek az utcák piszkos csövek, kéken lopakodnak a nagyobb, feltűnőbb ürességek felé, ahol napkör ül a fejeken. Egy körülkerített idea, egy felülcáfolt ötlet. És a park vagy a zene. Utcarészletek az ugrások forgatagában. A PROFESSZOR előtt nagy útkeresztvezető, bútorszállító autók és kisbuszok. A megadott vonalon

előre. A kapitány tudja, hogy valami nagyobb egység felé tart, de izgalmában is derűsen nézegeti a kiírásokat. HATALMAS FELIRAT. A kémek nem mehettek messze, különben már lőttek volna az utcáknak. TURK szelíden tekint egy ovális alakú sportpályára, ahogy a fehér vonalak átszelik a zöldet. Tervezek egy várost, vagy terveztek egyet nekem, gondolja a kapitány, és egy hirtelen generált bódében válogat a magazinok közül. Egyiken csupa A és C betű, a másik borítója sárga, és nincs rajta semmi. Gondolj a vörös téglákra, nappalisan kinyíló terek. Mint egy szép dinnye belseje. Egészen forró környék. És ha a betűkön végigfut a szem, ha nincs több ajtó, ha az ég kékje már közönyösebben világos, akkor, gondolja TURK, akkor, nem, nem haza kell menni, csak bele kell merevedni ebbe az ácsorgásba, mintha nyár lenne, és nyár is van, de nincs, és nem is volt miért állni.

Kerber Balázs (1990): költő, az ELTE BTK olasz doktori programjának hallgatója. Első kötete *Alsó rendszertelenül* címmel jelent meg 2014-ben, a JAK-füzetek sorozatban.